

מ"ת (מרכז) 46519-10-15 - מדינת ישראל נ' מאור ישראל מלול

מ"ת (מרכז) 46519-10-15 - מדינת ישראל נ' מאור ישראל מלול ואח'מחוזי מרכז

מ"ת (מרכז) 46519-10-15

מדינת ישראל

על ידי ב"כ עו"ד מורן טרבילסי

נגד

1. מאור ישראל מלול (עציר)

על ידי ב"כ עו"ד ישראל קליין

2. רון אהרון שבח (עציר)

על ידי ב"כ עו"ד גיא מיימון

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

[28.12.2015]

כבוד השופטת מיכל ברק נבו

החלטה

(בעניין ראיות לכאורה)

הרקע וכתב האישום

1. נגד המשיבים הוגש כתב אישום ביחד עם בקשה למעצר עד תום ההליכים. על פי כתב האישום, במועד הרלוונטי לכתב האישום ועובר לו פעלו בעיר נתניה כנופיות יריבות: האחת, "כנופיית זוארץ" שאליה השתייכו המשיבים; השניה, "כנופיית ברוך בוקל" [בוקל]. מאבקי הכוח בין הכנופיות הללו גבו את חייהם של חלק מחברי הכנופיות או מקורביהם, ובמסגרתם אירעו אירועים פליליים שונים, המפורטים בכתב האישום. נוכח אירועים אלה הוחרפו מאבקי הכוח בין המשיבים לבין בוקל. עובר לאירוע המתואר בכתב האישום גמלה בליבם של המשיבים החלטה להמית את בוקל [התכנית העבריינית] ולשם ביצועה הצטיידו השניים באקדח, בתחמושת ובמסכת צמר, שבה חורים לעיניים ולפה. כמו כן דאגו לעשות שימוש ברכב גנוב מסוג טויוטה שמספר הרישוי שלו הוא 77-923-14 [הטויוטה]. כחלק מהתכנית העבריינית הגיע מי מהנאשמים, או מי מטעמם, ביום 29.8.2015 בשעה 19:30, לבית שבו שהה בוקל ברחוב נויפלד 1 בנתניה וצילם את הבית באמצעות טלפון נייד. עובר לאירוע שיתואר להלן, במשך כשבועיים, חרד בוקל לגורלו, שמא ינסו להמיתו, ולכן נמנע מלצאת את הבית למעט במקרים חריגים.

ביום 30.8.15, סמוך לפני השעה 09:50, ביקש בוקל ממקורבו, משה מימון [משה], להסיע אותו לבית דודו, ברוך פלאח ברחוב ארלוזורוב הסמוך, וזאת על מנת להחזיר קטנוע שנמצא בשימוש. משה עשה כן. בסמוך לשעה 09:50 נהג בוקל בקטנוע בחזרה, לכיוון ביתו, ובמהלך נסיעה זו ארבו המשיבים לבוקל, ונסעו ברכב הטויוטה בסמיכות לקטנוע. משיב 1 נהג בטויוטה ומשיב 2 ישב במושב האחורי. השניים המתינו לרגע המתאים לפגיעה. מאחוריהם, באופן מקרי, נסע משה ברכב מסוג רנו קנגו. בשעה 09:51, ברחוב מכלוף 6 בנתניה, האיכו המשיבים את מהירות נסיעתם במתכוון, התנגשו עם חזית הטויוטה במהירות ובעוצמה בחלקו האחורי של הקטנוע, וזאת במטרה להעיף את בוקל מהקטנוע ולגררו למותו. בשל עוצמת הפגיעה הועף בוקל מהקטנוע ארצה. מיד לאחר התאונה בלם משיב 1 את הרכב ומשיב 2 יצא מהדלת האחורית של הטויוטה, כשבידו אקדח טעון ועל פניו חבש מסכה (כובע גרב), על מנת למנוע אפשרות זיהוי. באותה עת נסע משיב 1 לאחור וניסה לדרוס את בוקל, כאשר בוקל היה מוטל על הארץ. משיב 1 פגע עם הפגוש של הטויוטה בחלק הקידמי של הקנגו. במקביל, משיב 2 התקרב לבוקל על מנת לירות בו ולגררו למותו. בשלב זה קם בוקל על רגליו והחל להכות את משיב 2. בין השניים התפתח מאבק פיזי שמטרתו שליטה באקדח. משיב 2 ירה באמצעות האקדח בבוקל ופצע אותו בירכו השמאלית. בוקל המשיך להיאבק עד אשר השיג שליטה באקדח, אחז בו והסיר את המסכה מפניו של משיב 2. בשלב זה יצא משיב 1 מהטויוטה כשבידו נשק, מסוג שאינו ידוע למבקשת, ואיבטח את משיב 2, שנבהל ונכנס לרכב הטויוטה. בתגובה כיוון בוקל את האקדח שבידו לעבר משיב 1, על מנת להבהילו, וכתוצאה מכך נמלטו המשיבים ממקום האירוע. מיד לאחר מכן ירה בוקל באקדח לעבר הכביש, על מנת לבדוק את תקינות האקדח, למקרה שהמשיבים יחזרו למקום האירוע.

בוקל נזקק לטיפול רפואי בהול וביקש ממשה להסיעו לבית החולים לניאדו בנתניה. השנים נסעו לבית החולים כשבוקל סובל מכאבים עזים ומאיבוד דם רב. כתוצאה ממעשי המשיבים חדר לגופו של בוקל כדור של 9 מילימטר ויצא ממנו, ובוקל הגיע לבית החולים במצב קשה. הוא אושפז למשך מספר ימים במחלקה לטיפול נמרץ, עבר ניתוח דחוף בכלי הדם וקיבל ארבע מנות דם. כתוצאה מפגיעת המשיבים בו נגרמו לו חבלות חמורות, לרבות פצע ירי בירך השמאלית, פצע נוסף בעכוז, ושיפשוף בסמוך לעכוז.

בהמשך למתואר עד כה, באותו יום, עובר לשעה 10:16 או בסמוך לכך, במטע המצוי בסמוך לצומת חפר, הציתו המשיבים, או מי מטעמם, את רכב הטויוטה, על מנת להסוות את זהותם.

בחלוף ימים ספורים, ביום 2.9.15, רכשו המשיבים כרטיס טיסה לרומניה, וביום 3.9.15 התייצבו השניים לטיסה בנמל התעופה בן גוריון. הם נעצרו על ידי משטרת ישראל טרם עזיבתם את הארץ.

בשל המעשים המתוארים לעיל מואשמים המשיבים בניסיון לרצח בצוותא חדא (עבירה לפי סעיף 305(1) וסעיף 29(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 [החוק]), הצתה בצוותא חדא (עבירה לפי סעיף 448(א) רישא לחוק וסעיף 29(ב) לחוק) והשמדת ראיה בצוותא חדא (עבירה לפי סעיף 242 לחוק וסעיף 29(ב) לחוק).

בקשת המעצר

2. בקשת המבקשת להורות על מעצר המשיבים עד תום ההליכים מתבססת, בתמצית, על הראיות הבאות:

§ ראיות שונות על אודות הכנופיות, היריבות ביניהן, האירועים הפליליים השונים ואובדן חייהם של אחרים במסגרת המאבקים;

§ תיעוד מוקלט (סרט ממצלמת אבטחה) של האירוע, שבו לא ניתן לזהות מי מהמשיבים. בסרט ניתן (לטענת המבקשת) לראות קטע שבו נצפה בוקל מסיר את מסכת הצמר מפניו של משיב 2 וניתן לראות קטע נוסף שבו נראה מקורבו של בוקל מרים את מסכת הצמר מהרצפה;

§ תוצרי חקירה סמויה, הכוללים כ-6 ימי הקלטה, שבהם הוקלט בוקל כששהה בבית החולים. באותם ימים מסר בוקל למקורביו במספר רב של הזדמנויות את פרטי האירוע, הרקע לו, אופן התרחשותו וכן מסר פרטים על זהות התוקפים; עדויות עדי ראייה, לרבות משה, אשר נסע מאחורי בוקל ולאחר מכן חילץ אותו לבית החולים;

§ עדותו של העד שלקח את המסכה מזירת האירוע והכוונת המשטרה אל המסכה;

§ ממצאי DNA של משיבים 1 ו-2 על גבי מסכת הצמר מהזירה;

§ ראיות על אודות גניבת רכב הטיוטה בחיפה בחודש אפריל 2015, וראיות על אודות הצתת הרכב דקות ספורות לאחר האירוע;

§ עדות סוכנת הנסיעות שלפיה, בתאריך 02.09.15 הזמין משיב 2 את כרטיסי הטיסה עבורו ועבור משיב 1, בתנאים מחשידים המלמדים על רצון לעזוב את הארץ במהרה, בכל תנאי;

§ מחקר תקשורת נרחב שכולל האזנות סתר ופלטי איכון מחברת הסלולר, שלפיהן למשיבים פעילות סולרית ענפה בכל התאריכים השונים, מלבד יום האירוע, שבו לא עשו המשיבים פעילות סולרית כלשהי, דבר המחזק את האפשרות כי פעלו בתיאום, ביחד, לצורך מניעת זיהויים;

§ תיעוד רפואי של משיב 2, המלמד על חבלות טריות בגופו, המתאימות לחבלות שנגרמו מהמאבק שתועד בקלטת, לצד ראיות שסותרות את "הסבר התמים" שמסר במהלך חקירתו. משיב 2 סירב לבדיקת חיים ובת זוגו מסרה בעדותה כי אינה יודעת דבר על תאונת דרכים שעבר;

§ התנהגות מפלילה של המשיבים במהלך חקירתם, לרבות חוסר שיתוף פעולה בחקירה, שתיקה והיעדר הסבר סביר לראיות שהוטחו בהם;

§ תיעוד מוקלט של עימות שנערך בין בוקל לבין משיב 2. משיב 2 אמר כי יש היכרות מוקדמת בין השניים ואין סכסוך ביניהם, אך בעימות הסיט את פניו הצידה והתנהג באופן המצביע על יריבות בין השניים.

3. אשר לעילת המעצר ציינה המבקשת כי נשקפת מסוכנות מיוחדת מהמשיבים, שפעולותיהם בוצעו על רקע סכסוך דמים בין כנופיות. הסכסוך כלל ירי והצתה בעיר נתניה, תוך סיכון של אזרחי העיר ואפשרות פגיעה בחפים מפשע. במקרה דנן מדובר בניסיון חיסול מתוכנן מראש, בין עבריינים, על רקע אירועים פליליים חמורים וקשים שאירעו לאחרונה בעיר נתניה. המבקשת ציינה כי פעולות המשיבים היו חסרות כל רסן והמשיבים לא בחלו בשום אמצעי על מנת להוציא את תכניתם אל הפועל, לרבות ניסיון לדרוס את בוקל לאחר שהעיפו אותו מהקטנוע. המעשים מלמדים על בריונות והיעדר מורא. המעשים בוצעו בנוכחות עוברי אורח ולשם הוצאת התכנית אל הפועל גם גרמו לתאונה עם רכב הקנגו. כל אלה מעידים על מסוכנותם הגבוהה כלפי הציבור ועל יכולתם להטיל אימה על תושבי העיר נתניה במסגרת מלחמת כנופיות. נוכח עשיית המעשים באלימות ובאכזריות קמה חזקת מסוכנות מכוח סעיף 21(א)(1)(ג)(4) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 [חוק המעצרים].

נוכח ניסיון הבריחה מהארץ של המשיבים קמה נגדם עילת מעצר נוספת, מכוח סעיף 21(א)(1)(א) לחוק המעצרים, של חשש מפני התחמקות מהליכי שפיטה.

המבקשת ציינה כי לחובתו של משיב 1 עבר פלילי, הכולל 6 הרשעות בעבירות גניבה, תקיפת שוטר, איומים, קשירת קשר לביצוע פשע, נשיאת נשק והובלתו שלא כדין, הונאה, אלימות, רכוש, תקיפה הגורמת חבלה ממשית, הדחה באיומים וחקירה, סחיטה באיומים, ובגין חלקם נשא במאסרים בפועל.

עוד ציינה המבקשת כי למשיב 2 עבר פלילי, הכולל 7 הרשעות בעבירות של איומים, גניבה, רכוש, תקיפה הגורמת חבלה ממשית, החזקת סכין וקשירת קשר לביצוע פשע, ובגין חלקם נשא במאסרים בפועל.

טיעוני הצדדים

טיעוני המבקשת בתמצית

הערה מקדימה: במספר נקודות הוספה הערה של בית המשפט בהתייחס לטענה כזו או אחרת של המבקשת. אין בכך כדי לומר שבכל מקום שאין הערה, קיימת הסכמה מצד בית המשפט כי הנטען - נכון.

4. במסגרת עיקרי טיעון שהגישה ב"כ המבקשת, תיארה את פרטי האירוע ביתר הרחבה: ביום 30.8.15, בסמוך לשעה 09:50, בוצע ירי לעבר בוקל, בעת שנהג בקטנוע מסוג ימאהה בצבע שחור, שמספרו *****, סמוך לפינת הרחובות נויפלד - הגר ברוך בנתניה. בוקל, שנפגע מכדור, אושפז בבית החולים.

בזירת האירוע נתפסו 3 תרמילים וכדור, שקוטרם 9 מ"מ, וכן לוחית רישוי שמספרה 77-923-14, המתאימה לרכב הטויוטה, שהיה מעורב באירוע.

בחלוף כ-26 דקות, התקבל דיווח כי רכב טויוטה הוצת במטע הסמוך לעמק חפר. מבדיקה שערכה המשטרה, עלה כי מדובר ברכב הטויוטה. עוד עלה כי רכב הטויוטה נרשם כגנוב מיום 6.4.15, בחיפה.

5. לטענת ב"כ המבקשת, אין חולק על אודות עצם התרחשות אירוע הירי והמחלוקת נסובה סביב השאלה אם המשיבים הם המעורבים בביצועו. באשר לעצם התרחשות אירוע הירי, זה תועד מתחילתו באמצעות מצלמת אבטחה המצויה בבית פרטי ברחוב נויפלד 6 [הסרטון]. בתארה את המתועד בסרטון, ציינה ב"כ המבקשת כי בשעה 9:51 ניתן להבחין בבוקל, רכוב על הקטנוע, בעת שרכב הטויוטה פוגע בו והודפו, לאחר שנסיעתו הואצה. מיד לאחר מכן, ניתן להבחין במאבק בין בוקל, החובש קסדה על ראשו, לבין אחר, שקומתו נמוכה יותר מזו של בוקל וזהותו אינה ברורה. במהלך המאבק, כשהתוקף מחוץ לרכב, ניתן להבחין ברכב הטויוטה נוסע לאחור ומכאן ניתן ללמוד כי באירוע היו שני מעורבים שונים. ניתן להבחין כי רכב הטויוטה פוגע ברכב הקנגו, אשר היה נהוג אותה העת על ידי משה, עד הראיה, אשר הסיע את רכבו קדימה.

חלק מהמשך המאבק לא מתועד בסרטון, וזאת עד לשלב שבו נצפה בוקל, כשהוא אחוז באקדח ויורה ירייה לעבר הכביש, ככל הנראה בעת שרכב הטויוטה התרחק מן המקום (הסרטון ועדותה של נחמה ג'אן, שמצלמתה תיעדה את האירוע, סומנו כנספח א).

6. באשר לזהותם של המעורבים באירוע הירי, טענה ב"כ המבקשת כי קיים מארג ראיות נסיבתי לכאורי, המצביע על אפשרות אחת ויחידה, כי המדובר במשיבים, וזאת, כפי שיפורט להלן.

א. משה הוא העד שחזה בביצוע הירי. הוא מסר כי בבוקר האירוע הסיע את בוקל ברכבו לביתו של גבי, על מנת להשיב את קטנועו [הערת בית המשפט: מהראיות עולה שמשה הסיע את בוקל לבית משפחת פלאח, שם התגוררו ברוך פלאח ובנו, גבי פלאח. בהאזנת הסתר אומר בוקל שגבי גר אצל הוריו (דיסק 2, בדקה 00:04:48:809, תמליל מתוקן 2, עמוד 3, שורות 3 - 14) וגבי, בהודעה מיום 12.10.15, ציין כי הוא מגיע לפעמים הביתה, לבית ההורים, וישן שם, כפי שעשה ביום האירוע (עמוד 1, שורות 6 - 11)]. משה פירט את מסלול הנסיעה וציין כי בעת שהיה ברחוב הגר, בדרכו חזרה לכיוון רחוב נויפלד, הבחין בבוקל על קטנועו, כשרכב הטויוטה בעקבותיו והוא נהג את רכבו, אחריהם. לדבריו, הבחין ברכב הטויוטה פוגע בבוקל ולאחר מכן נוסע לאחור ופוגע ברכבו. הוא סבר כי מדובר בתאונה. לאחר מכן, הבחין בבוקל מזנק על אדם שהגיח מרכב הטויוטה והם התחילו להתקוטט. משה המשיך בנסיעתו, אולם עצר לשמע קול ירי. הוא שב למקום ופינה את בוקל לבית החולים לאחר האירוע. לדבריו, התוקף היה אדם שקומתו נמוכה משלו, בערך 1.60 מ', שנראה כבן 23, כילד. (הודעותיו סומנו כנספח ב 1 ו-ב 2).

בסרטון ניתן אכן להבחין כי התוקף הוא בחור שאינו גבוה. מ"דוחות אדם" עולה שגובהו של משיב 2 הוא 1.70 מ' ואילו גובהו של משיב 1, 1.98 מ' (נספח ג 1, ג 2). (הערת בית המשפט: למעשה - מדוחות אדם עולה שגובהו של משיב 2 נע בין 1.68 - 1.70 מ' וגובהו של משיב 1 נע בין 1.90 - 1.95 מ').

ב. התנהלה חקירה סמויה של בוקל, שנערכה בעת שהותו בבית החולים (חוצץ 2), ובמסגרתה נערך תרגיל חקירה, שבמהלכו נשאל בוקל האם יאות לשתף פעולה בחקירה. משהשיב בשלילה, שוחרר ממעצרו בגין החזקת נשק והשוטרים עזבו את בית החולים. לאחר מכן בוצעו האזנות במשך 6 ימים בבית החולים, שבמהלכן נשמע בוקל מוסר למכריו פרטים רבים על אודות האירוע ועל אודות זהות מבצעיו.

לבית המשפט הוגשו מספר תמלילים של אותן האזנות (נספחים ד 1-ד 3), שמהם עלו, לדברי המבקשת, הנקודות הבאות:

- (1) בוקל ידע כי מאזינים לו, הוא נזהר בדבריו וציין באזני מי ממבקרו כי יש האזנה.
- (2) בוקל סיפר כי נוכח איומים על חייו, לא יצא את ביתו בתקופה האחרונה, לבד מכך שהעביר לדוריאן, בת זוגו, רכב שחנה בביתו של גבי פלאח, הגר בסמיכות. דבר זה עולה בקנה אחד עם עדותו של משה. בוקל מסר כי התוקפים ביקרו קודם אצל גבי ועשו פנצ'ר בגלגלים, ולמעשה - גבי היה המטרה לתקיפה. בוקל סיפר שראה את התוקפים בלילה במצלמות עם אופנוע וסקודה, ושדוריאן שיגעה אותו באשר להתנהגותו, אולם לא יכל להבהיר לה את פשרה.
- (3) בוקל סיפר למבקרו את פרטי האירוע באופן מפורט, העולה בקנה אחד עם המתועד בסרטון. לדבריו היו שני מעורבים, אחד נהג, השני יצא מן הרכב והחל להיאבק בו. האקדח "נתקע" והשתחרר רק כשהתוקפים ברחו. הוא מסר על "תשע קטן", דבר התואם מציאת קליעי 9 מ"מ בזירה. בוקל אמר שהוא לקח בחשבון שזה הם, ונפל כמה שיותר רחוק מן האופנוע. כשהדלת האחורית של הרכב נפתחה וממנה יצא המשיב, בוקל הדפו על מנת להותירו ברכב. הוא נאבק עמו, "נתן לי אחד בום", והם נלחמו על האקדח. כשהצליח בוקל לקחת את האקדח והוא נתקע לו, פתאום "יצא השני מההגה" ובידיו נשק גדול. בוקל איים עליו בנשקו ושני התוקפים ברחו מן המקום.
- (4) ניכר כי בוקל זיהה את תוקפיו. הוא ציין כי הוריד את המסיכה מפניו של התוקף, משום שביקש לברר את זהותו. עולה מדבריו שהוא זיהה את התוקפים: "איזה דבר. לראות בעיניים". ניכר כי הוא מדבר על אנשים ספציפיים, שאותם הוא מזהה.
- (5) בוקל וחבריו דיברו בקודים, אשר פוצחו במהלך החקירה. הם כינו את התוקפים, המוכרים להם, "ערבים" ונקבו בשמותיהם של המשיבים.
- ג. נערכה טבלה המתייחסת לקודים שבהם עשו בוקל ומכריו שימוש, ואלה הקודים ופירושיהם, כעולה מהראיות שצורפו בחוץ 3 לקלסר ראיות המבקשת:
- (1) בוקל תיאר את התוקף כ"ילד קטן", שאח שלו בקשר עם הקצין איציק, "ילד שאין לו שורשים. בן אדם בלי דגל" והאחר: השני הגדול/הגבוה. ואכן, בסרטון ניתן לראות שהתוקף הוא נמוך יחסית וגם משה ציין בעדותו כי התוקף היה אדם נמוך. התמיכה החיצונית לכך שמדובר במשיבים נמצאת בדברים הבאים: לעניין ה"קטן": גובהו של משיב 2 הוא 1.68; לעניין ה"אח שלו בקשר עם הקצין איציק": קיים תקציר תיק פלא 168086/2014, שבמסגרתו התלונן בועז שבח, אחיו של משיב 2, כנגד אדם בשם ויקטור עטיה, על סחיטה (נספחים ה 1 - ה 2), תלונה שהניבה כתב אישום - ת"פ 28656-04-14 מדינת ישראל נ' ויקטור עטיה; ויקטור קיים שיחה עם בוקל בבית החולים, שבמהלכה התבטא בוקל כי מדובר בילד שאח שלו "שוטר" ובקשר עם הקצין. ויקטור נחקר על כך וסירב לשתף פעולה (נספח ה 3);

- (2) אייל, אח של בוקל, שנכח בעת השיחות, חזר במסגרת שיחות טלפוניות עם המכונה "רבנו", ששמו דוד קלאף (רבנו), על אותם ביטויים שבהם השתמש בוקל, וציין שמשיב 2 שהה עמו באילת בחדר, במסיבת השחרור של בוקל. אייל אמר לרבנו שמדובר ב"רון עכבר/שבח" והלוואי שידבר ויפתח על נסיונות הרצח של בוקל, ושלו (אייל), ושל יוסי, וזה יפתור להם את הבעיות (נספח ו 1- ו 7) [הערת בית המשפט: על פי ההאזנות מדובר כנראה ברצח שבוע במהלך פיצוץ ברכב BMW, בערב חג הסוכות בשנה שעברה. מחוות הדעת המודיעינית טו1 עלה כי יוסי אבנט, נהג של בוקל, שנהג ברכבו, נרצח ביום 08.10.14, תאריך שבו חל ערב חג סוכות בשנת 2014]; בחקירתו, רבנו אישר כי שוחח עם אייל, שמסר לו שמאור ורון ניסו לרצוח את בוקל. הוא פירש את הביטויים והסביר שכשנאמר שרון עכבר הוא "שוטר" פירושו שהוא מלשין, הביטוי "שאין לו שורשים" פירושו שעכבר היה בזמנו עם בוקל ועבר לצד של מלול, ובגלל זה אייל גם אמר ש"אין לו משפחה" וש"אין לו דגל". הוא הוסיף שכאשר אייל אמר על רון שהוא "ילד, אין לו כלום", הכוונה שאין לו גב חוץ ממשפחת מלול. הוא מציין ש"שבח" ו"עכבר" זה אותו אדם, וזה אותו אחד שעליו דיבר עם אייל. לדבריו, רון עכבר היה במסיבת השחרור של בוקל באילת, וכי עבר צד. הוא מציין שהגבוה זה מאור מלול, ושהוא לא ידבר, כי הוא מרגיש כמו ברוס לי, בעוד שאולי "הקטן ידבר", כי הוא עדין כזה (נספח ו 8); אישור נוסף נמצא בשיחה של דוריאן, בת זוגו של בוקל, שציינה כי רון שבח היה באילת במסיבת השחרור של בוקל מבית הסוהר והחברים של בוקל הם אלו שפגעו ויפגעו בו (נספח ו 9).
- (3) בוקל מסר באחת השיחות שמי שתקף אותו "גר ליד אחותו". תמיכה חיצונית: מזכר של השוטר אריק רזניק כי רחל בן דוד, אחות של בוקל, גרה בנווה איתמר בנתניה וכך גם משיב 2 (נספח ז 1); שיחה של אייל עם רחל, אחותו, על כך שהשכן שלהם עצור (נספח ז 2, נספח ו 1).
- (4) בוקל אמר על רון: "זה אח שלו גם היה שוטר". תמיכה חיצונית לכך שהפירוש הוא מלשין: שיחה של אייל עם רבנו "ילד, אח שלו שוטר, מלשין" וחקירתו של רבנו, שמסביר את הביטוי (נספח ו 1, ו 8).
- (5) בוקל ומכריו מביעים תמיהה כי התוקפים לא עשו כלום לבוקל וברחו: "איך הוא לא רץ אליך? אחד כזה, אחרי מה שקרה לו" - הדבר מצביע על המניע, רצח אבי שמעון מלול, (עדויות של רבנו בדבר הסכסוך, נספח ו 8).
- (6) בוקל מציין כי "הוא מכר את החבר שלו" (נספחים ו 1, ו 8, ו 9).
- (7) אמרות כי יש "לילד" עגילים. תמיכה חיצונית: לרון עכבר/שבח, יש עגיל בעורף, כעולה מעדותה של סבטלנה, בת זוגו של רון ומתמונה בנייד של סבטלנה (נספח ח); שיחה של אייל עם רבנו כי יש לתוקף עגיל בעורף ושמו רון עכבר (ו 1).
- ד. בנוסף לקודים הנ"ל, נוקבים בוקל ומקורביו מפורשות בשמות המשיבים רון ומאור, תוך כדי ציון שמם במשפטים ללא הקשר. לטענת המבקשת, חלק מהקוד הוא הבלעת השמות הרלוונטיים בתוך מלל חסר פשר, שבא אחרי שיעול. (1) נשמעים דיבורים על המשיבים ועל העובדה כי מדובר ב"אחד שלא אכפת לו כבר כלום", בהמשך אמר אחד הדוברים בלחש "מאור" ואז יוצאים לעשן (נספחים ד 2, ד 3). [הערת בית המשפט: למעשה, בקטע זה מתנהלת שיחה בין בוקל לבין אחרים, שבמהלכה מאשר בוקל כי הצליח להוריד לתוקף את המסכה, מתקיים דיון אם הוא (מי שבוקל ראה אותו) הוא "כזה", ונאמר: "על בטוח הוא כזה... תזכור מה אני אומר לך, זה ההפתעה הכי גדולה שתהיה, זה. אתה מבין, אלה שמסוגלים, שאומרים לך כן להכל, מאלה הכי תזרח. כאלה שאין להם מעצור" (דיסק 2 בדקה 00:03:36 ואילך). לאחר מכן מדובר על כך שהארוע התרחש שתי דקות מהבית של גבי, שגבי גר אצל ההורים שלו (דיסק 2, בדקה 00:04:48:809, תמליל מתוקן 2, עמוד 3, שורות 3 - 14), שראו "אותם" עוברים ליד הבית, רואים אותם בלילות, "אבל גבי לא היה יוצא" (דקה 00:05:07.131), ואז יוצאים לעשן. את השם "מאור" לא שמעתי באותו קטע]. התמיכה החיצונית: הורדת המסיכה בסרטון; עדות מאיר פלח שמצא את המסכה; ראיית DNA. [הערת בית המשפט: לא ירדתי לסוף דעתה של ב"כ המבקשת בעניין ראיית ה-DNA בהקשר זה, ומדוע לטעמה היא קושרת את משיב 1, שאמנם נמצא DNA שלו על המסכה, אך אין טענה שחשב אותה בארוע מושא כתב האישום].
- (2) כששאלו את בוקל אם הוא מכיר את הערבי הזה, הוא נקב בשם "רון" [הערת בית המשפט: בקטע הרלוונטי, בוקל מספר על המקרה. הוא נשאל משהו (שיתכן שנשמע כמו "מכיר את הערבי הזה?") והוא אומר שוב: "זה שאח שלו...". גבר אחר שואל: "מה באמת?" ובהמשך: "בני זונות, זה שאח שלו" ובוקל אומר (בטון שנשמע כחיקוי של שיחה): "זה אתה, ככה, רון, למה?" והאחר אומר: "י, י, אח שלו?"].

(3) במהלך שיחה שהוקלטה עם בן כהן, כשהזכירו את התוקפים ואת העובדה שמדובר ב"סמרטוטים", בן ביקש לעדכן את בוקל. בוקל בירר האם העדכון הוא בעניין "הקטן", בן השיב בשלילה ויחדיו נקבו בשם "מלו... מלול" ומאור המשיך לעדכן על מפגש בביתו של מלול, יום לפני האירוע [הערת בית המשפט: בדקה 06:39:42 ואילך, בתמליל מתוקן 2, עמוד 39, שורות 1 - 6, אמר דובר (שזוהה על ידי המבקשת כבן כהן): "יש שמה כמה חיבורים חייב לדבר איתך אחר כך. עכשיו הייתי, נו. סיפרו לי" ובוקל שאל: "מה, עם הקטן הזה?" ובן כהן השיב: "לא, עם ה-, אתה זוכר שהוא בא אלינו הביתה עם החבר שלו?". אז נשמע שיעול ומספר אנשים מדברים יחד ונאמר "מה לא? מה לא?", או שמא נאמר "מלו, מלו". גם לאחר האזנות חוזרות ונשנות התקשיתי לקבוע מה נאמר. עם זאת, מיד בהמשך סיפר בן כהן לבוקל: "אז הקבוצה שלו היו בבית, 12 איש", ומאחר שיש ראיות שלפיהן המשיבים ואחרים התכנסו בביתו של מלול ערב לפני האירוע, מתיישב הדבר עם כך שאכן נאמר שמו של מלול]. תמיכה חיצונית: בעדותה של רחל, אשתו של מלול, היא סיפרה כי בערב שלפני האירוע מושא כתב האיטום הם אירחו חברים ל"על האש" ונכחו מאור ומספר חבריו (נספח ט 1); עדות שי סלמה, שאישר שגם רון היה שם (נספח ט 2); שימי אמרוסי שאישר את המפגש אצל מאור (נספח ט 3); תמונות מהאירוח שהופקו מן הנייד של רחלי (נספח ט 4); רחלי שלחה הודעה ממכשיר הנייד שלה לדנה קריאף, שבמסגרתה היא מעלה את התמונות וציינה כי "כולם שם" (נספח ט 5); חקירתו של בן כהן שבמהלכה מזהה את קולו, באומרו שברוך סיפר לו דברים, אולם אינו זוכר. הוא הכחיש שיחה על אודות הירי וטוען כי שוחח על שריפה בחווה, מה שלא עולה בקנה אחד עם כך שבן לא ידע להסביר מדוע שוחחו על "הילד הקטן" ונקבו בשם "מלול". בן ציין כי אף אם הוא יודע פרטים, לא ימסרם לשוטרים. "למדתי בחיים שלי שעדיף לא לדבר". ביקש שיכבדו את המקום שלו ואת העובדה שלא ישתף פעולה (נספח ט 6).

(4) קול גברי בירר עם בוקל האם הצליח לזהות מי זה, בוקל משיב "ערבים", אחד הדוברים אומר: "ערבים? ערבי מטומטם צריך להיות" ומישהו אומר "מלול", ואז שותקים [דיסק 1, קובץ improved 002 150901, בדקה 00:26:18, תמליל 1 מתוקן, עמוד 143, שורות 18 - 21].

(5) בוקל הזכיר את אחיו, שחושש מ"הכי חזק" ושמו של מאור נזכר בהקשר של "הכי חזק", "הכי מסוכן" וזאת לאחר שיחה על רכבים.

ה. הקודים והרמזים פורשו גם על ידי אייל, אחיו של בוקל: אייל שוחח עם בת זוגו, ספיר, עם אמו ועם בוקל. במהלך השיחות ציין במפורש מי התוקפים ודיבר על הסכסוך (נספחים י 1 - י 7) וכן עם רבנו, אשר מאשר זאת בחקירתו (נספחים ו 1 - ו 8).

ו. בוקל בחקירותיו (חוצץ 4 בקלסר) סירב לשתף פעולה, מסר לעיתים שאינו זוכר את האירוע, לעיתים שמר על זכות השתיקה ולעיתים אמר "אין לי מה להוסיף". הוא טען שאינו מזהה את עצמו בסרטון ואף לאחר שאמרו לו כי הוקלט, השיב כי אין לו מה להוסיף. כשנשאל אם ראה את האנשים שניסו לפגוע בו ואם הוא מזהה אותם השיב "אין תגובה". הוא טען שאין לו סכסוך עם איש ואינו יודע מי ירצה לפגוע בו. הוא השיב באותו האופן, אף כשהוטח בו כי על סמך אמרותיו נעצרו האנשים. לטענת המבקשת, דבר זה מעיד על כך כי הוא אישר את זהות התוקפים. בוקל טען כי אינו מכיר את האנשים שנעצרו בקשר לפגיעה בו וכשנמסרו לו שמותיהם של המשיבים, אמר שאינו מכיר אותם. (נספחים יא 1 - 3).

לטענת ב"כ המבקשת, העובדה כי בוקל לא שיתף פעולה בחקירתו אינה מעידה על כך שאינו יודע את זהות התוקפים. לטענתה, העובדה כי במהלך המאבק הסיר את המסכה של התוקף מעידה על רצונו לזהות את תוקפו, כפי שהוא אף הסביר לקרוביו בהקלטות שנאספו במסגרת החקירה הסמויה. מרגע הסרת המסכה, נמשך המאבק במשך כ-12 שניות, שבמהלכן נאבקו השניים פנים אל פנים. לכך מתווספת רמת הוודאות של בוקל בזיהוי, כפי שעולה מהחקירה הסמויה.

ז. ראיית ה-DNA: בסרטון ניתן להבחין באדם, שזהותו בלתי ידועה, האוסף חפץ שחור מן הקרקע במקום שבו התרחש המאבק וזאת בשעה 9:57. זאת, בעת שבסרטון, עובר לשעה 9:50, לא ניתן להבחין באותו חפץ שחור על הקרקע (הסרטון ונספח יג 1). בעת איסוף החפץ, ניתן להבחין כי המדובר בבד שחור/כובע סקי, עניין המתיישב עם אמרתיו של בוקל כי "הוריד לו את המסכה".

בשלב מאוחר יותר זוהה מרים המסיכה כמאיר פלח, דודו של בוקל, המתגורר בקרבת המקום. הוא נחקר ומסר כי הרים את המסיכה והשליכה בקרבת מקום מגוריו.

ביום 24.9.15, נתפסה המסיכה במתחם ביתו של מאיר, והוא אישר כי זה היה המקום שבו השליכה (דו"ח החיפוש ועדותו של מאיר, נספחים יג 2 - יג 4).

מחוו"ד מז"פ עלה כי באזור הפה במסכה, התקבלה תערובת DNA של שני המשיבים, בצורה שווה מ-6 מקומות (נספח יג 5 - יג 6).

לטענת ב"כ המבקשת, גרסאות המשיבים, שבהן ניסו להסביר את פשר המצאותה של מסכה עם DNA שלהם, אינן משכנעות ואינן מבהירות כיצד הגיע כובע הגרב לזירה, או כיצד נמצא עליו DNA שלהם. הם לא שיתפו פעולה בחקירתם. בתשובה לכך שהוצגה לו חוו"ד המז"פ, גרסתו של משיב 2 היתה כי יש לו כובעים רבים וכי הוא זורק אותם מעת לעת, וגם נותן הרבה כובעים. חשוב לציין כי תשובתו ניתנה נוכח חוות דעת המז"פ, בעת שלא השיב לשאלות אחרות. גם משיב 1 שמר על זכות השתיקה וחזר על כך שהוא חף מפשע. באשר לכובעים, מסר כי הוא עושה שימוש באופנועי שטח ביחד עם משיב 2, כי אשתו מחלקת בפסח כובעים וכי נתן בגדים לנהגו של בוקל - יוסי ז"ל, כשנתיים עובר לאירועים. גרסאות אלה, טוענת המבקשת, אינן מספקות הסבר להימצאו של הכובע בזירה ולהמצאות ה-DNA של שניהם עליו.

רעייתו של משיב 1, רחל, נחקרה כעבור זמן רב, מאחר שלא הצליחו לאתרה, וקיימות ראיות לכך שהסתתרה מפני המשטרה (נספח יג 7 - יג 9). גרסתה לעניין כובעי הגרב, כי המשיב חוזר מהרכיבות עם כובעי הגרב, אינה עולה בקנה אחד עם גרסתו של משיב 1 כי הוא משאיר אותם בשטח או זורק אותם. בחיפוש שנערך בביתם נמצא רק כובע גרב אחד (נספח יג 11 - 13). עולה מתמליל שיחה שהוקלטה בסתר, שהתקיימה מיד לאחר חקירתה של רחל, כי ביקשה מגבר שהתקשר אליה לשאול מה היה בחקירה, למסור למשיב 1 שהכל בסדר ושלא ידאג (נספח יג 13).

מעדותו של "אבי השמן" (אבי נחשונב) עלה שהנהג של בוקל, יוסי ז"ל, לא היה אדם נזקק ולא היה צריך בגדים מאחרים (נספח יג 14). יותר מכך: יוסי היה בכלא ולכן לא יתכן שמשיב 1 מסר לו כל דבר שהוא במועדים הללו.

ח. התפתחות הקשר בין שני המשיבים והיותם שותפים לביצוע הפשע נלמדת מהתחקות אחר צעדיהם מיום הירצחו של אחיו של משיב 1, ביום 5.6.15. לאחר מכן, בתאריך 15.6.15, ביקש משיב 1 את מספר הטלפון הנייד של משיב 2 ומשם התחיל הקשר. בהמשך התהדק הקשר הטלפוני ביניהם, הם שוחחו מספר פעמים ביום, ואולם בתאריכים 15.8.28 - 15.9.1 לא התקיימה ביניהם כל תקשורת (דיסק חדירה לנייד של מלול, נספחים יב 1, יב 2). ערב לפני האירוע, 15.8.29, נפגשו המשיבים בביתו של משיב 1, עם יתר חברי "הכנופיה", כעולה מעדויות שונות. ביום האירוע, הם נמצאו יחד, כעולה, לטענת המבקשת, מראיית ה-DNA. לאחר האירוע ניסו השניים לברוח לרומניה, כעולה מרכישת הכרטיסים שבוצעה על ידי משיב 2 בנוכחות משיב 1, מעדותה של סוכנת הנסיעות כי הכרטיסים נרכשו בחופזה ובלחץ, וממעצרים יחדיו בשדה התעופה, ביום 15.9.3, בעקבות ידיעה מודיעינית (נספחים יב 3 - יב 4). נשותיהן של המשיבים, לא היו מודעות לטיסתם המתוכננת (עדויותיהן של רחל וסבטלנה, נספחים ח ו-ט, והתכתבות רחל עם משפחת ואזנה ותוכניתה לעבור להתגורר עימם (נספח יב 5)). רחל מלול מסרה כי אינה מכירה כלל את משיב 2, אולם מחדירה לנייד שלה נלמד קשר הדוק בינה לבין סבטלנה, בת זוגו של משיב 2, לרבות תמיכה כלכלית בה (נספח יב 5).

ט. פציעותיו של משיב 2 תואמות למהלך הקרב המתועד בסרטון ואינן עולות בקנה אחד עם גרסתו, כי נפצע במהלך רכיבה על אופנוע. וגרסת האופנוע נסתרת גם נוכח גרסתה של סבטלנה, בת זוגו, שהעידה כי אין לו אופנוע. (נספחים יד 1 - יד 3).

י. התנהגות המשיבים, שמירתם על זכות השתיקה וחוסר שיתוף הפעולה (חוצץ 8): המשיבים שתקו במרבית חקירותיהם ולא סיפקו הסברים לראיות המפלילות נגדם. הם לא הסכימו לתת הסברים או אליבי ולא הסבירו פערים בגרסאות ביניהם. הם בחרו להשיב רק משהוצגה בפניהם ראיית DNA. הם ביקשו לראות ראיות וטענו כי יגיבו רק לכשיוצגו להם ראיות. צורפה טבלה המסכמת את גרסאותיהם השונות.

יא. המניע לניסיון החיסול הוא יריבות מתמשכת בין שתי הכנופיות, לרבות הירצחו של אחיו של משיב 1, ביום 5.6.15, עקב טעות בזיהוי, כשהמטרה היתה המשיב עצמו. החשוד בתיק הרצח הוא בוקל (חוצץ 9). כחודשיים עובר לכך, ניסו לחסל את אייל בוקל, אחיו של ברוך בוקל. אייל היה מאושפז לצורך שיקום בעת אשפוזו של ברוך בוקל בבית החולים, בעקבות האירוע מושא כתב האישום.

ראיות באשר לסכסוך: חוות דעת מודיעינית; תשאול אבי נחשונב וברוך פלח; תשאול אלון בן דוד, שהתקין מצלמות בביתם של המשיבים; חקירתו של משה, שהעיד על הסכסוך ועל כך שבוקל נהג להסתובב עם שכפ"ץ; חקירת שי סלמה, חבר של משיב 1, שמסר כי זה האחרון התקין גדר לאחר רצח אחיו, שכן הוא היה המטרה; עדותו של בן כהן, שסיפר שבוקל חשש לחייו; אמרתו של בוקל באשר לסכסוך ולחששו לצאת את ביתו; שיחות בין אייל ורבנו, שנקלטו במהלך ההאזנות, על אודות הסכסוך; שיחות של אייל על הסכסוך ועל כך שבת זוגו חוששת לחייה.

יב. באשר להצתת רכב הטויוטה (חוצץ 10): רכב עלה באש ביום 30.8.15 בשעה 10:16. מדוחות פעולה וחוות דעת מומחים בנושא זיופי רכב, עלה כי הרכב שעלה באש הוא אותו הרכב ממנו בוצע ניסיון הרצח.

יג. קיימות ראיות נוספות, למשל העובדה כי חרף גרסתו של משיב 2 כי הוא ובוקל חברים, לא נוצר ביניהם כל קשר במהלך תרגיל חקירה, וכן באשר לכינוי של משיב 2 "עכבר".

טיעוני המשיבים

טענות משיב 1 בתמצית:

7. המבקשת לא הצליחה להקים מארג ראיות נסיבתי לכאורי הקושר את משיב 1 לביצוע העבירה. הליך התמלול בתיק עבר מספר רב של גלגולים, לרבות שינויים בזיהוי הדוברים, ודבר זה מעורר תמיהות כשלעצמו, ומקעקע את אמינות התמלילים, עד כי לא ניתן לבסס עליהם דבר.
8. הראיות בתיק אינן נסיבתיות. קיימות שתי ראיות מרכזיות וישירות בתיק, שמהן התעלמה המבקשת, ויש בהן כדי לשמוט את הקרקע מתחת לתשתית הראייתית הקלושה והספקולטיבית, שהציגה המבקשת באשר למעורבותו של משיב 1 באירוע:
- א. בוקל מסר כי הפגיעה בו היתה תולדה של טעות בזיהוי, שכן התוקפים התכוונו לפגוע באחר, בשם גבי פלאה, ולא בו. לפיכך, טוען ב"כ משיב 1, התזה של המבקשת, שלפיה המניע לפגיעה בבוקל היה הסכסוך בין חבורת בוקל למשיבים אינה יכולה לעמוד. מאחר שהכוונה היתה לפגוע באחר, אין רלוונטיות לטענה בדבר סכסוך בין משיב 1 לבין בוקל ולראיות שנאספו בגינו. צריך היה להציב זרקור על סכסוך שבין גבי לבין אחרים. בוקל יצא מביתו של גבי, רכב על אופנועו של זה האחרון, כשקסדה מסתירה את ראשו. דבר זה תומך במסקנה כי מי שפגע בו, ביקש למעשה לפגוע בגבי. עוד נטען בהקשר זה, כי התוקפים היו בביתו של גבי, ניקבו את גלגלי רכבו, ובטעות "תפסו את בוקל". המטרה הייתה לחבל ברכבו של גבי, על מנת לאלצו לעשות שימוש באופנועו, כך שיהא פגיע יותר.
- בהקשר זה, טען ב"כ משיב 1 כי בוקל נשמע אומר בבירור כי "הם רצו את גבי, אתה מבין, ואני הולך להביא את הרכב, בכלל לא הייתי אמור להגיע, הבנת את הבלבלה", "תצפתו על גבי, עשו לו פנצ'ר בגלגלים", "תצפתו על גבי, רצו את גבי".
- כך אף עולה מחקירתו של גבי ושל אמו, כך הוטח בגבי, באמו ובדוריאן. עניין המצביע על כך שהחוקרים היו מודעים לאפשרות זו.
- בהקשר זה טען ב"כ משיב 1 כי מחומר הראיות עולה, שנהג הטויוטה יצא לעברו של בוקל, חמוש בכלי נשק, אך לא עשה בו שימוש. ככל הנראה שהוא נמלך בדעתו משהבחין בבירור, עם שוך המאבק, כי אין המדובר באדם בו ביקש לפגוע.

- ב. בוקל מסר כי הוריד לאחד התוקפים את המסיכה וכי התוקפים היו שני "ערבים", שאינם מוכרים לו. לכך מצטרפת העובדה כי הרכב נגנב מצפון הארץ, ביום 6.4.15, זמן רב עובר לאירוע ורחוק ממקום מגוריו של משיב 1. טענת המבקשת כי "ערבים" הוא שם קוד, אין לה על מה שתסמוך, שכן בוקל מסר אמרה מפורשת, שלפיה לא זיהה את תוקפיו. מאחר שבוקל מכיר את המשיבים, ברור כי לא הם שתקפו אותו. בניגוד לטענת המבקשת, בשום שלב במהלך החקירה הסמויה, לא נקב בוקל בשמו של משיב 1, בשם משפחתו או בשניהם בסמיכות, ואף לו עשה כן, אין בכך כדי להתגבר על החסר בזיהוי קונקרטי. אם שמו נשמע, הרי שזה מפיהם של אחרים וגם כך, לא ניתן לקשור בין השם "מאור" למשיב 1 דווקא. בעניין זה הפנה ב"כ משיב 1 לבש"פ 4317/91 דוד ביטון נ' מדינת ישראל [17.10.91] ולבש"פ 8123/96 גיא מסיקה נ' מדינת ישראל [5.12.96].
- ב"כ משיב 1 צירף טבלת מפורטת של ציטוטים מתוך החקירה הסמויה ומשמעותם לפי עמדת ההגנה, באופן השולל את גרסת המבקשת כי בוקל נקב בשמו של משיב 1, או זיהה אותו.
9. ראיית ה-DNA אינה רלוונטית, שכן אינה ממקמת את משיב 1 בזירת העבירה, וזאת מאחר שנמצאה על גבי חפץ נייד. לא מן הנמנע כי הפרופיל הגנטי הושאר על הכובע במועד אחר ובמקום אחר. ממילא, המבקשת מייחסת לאחר כי חבש את המסיכה בעת האירועים ואין טענה כי משיב 1 חבש את המסיכה בזמן האירוע. עוד עלה קיומו של פרופיל שלישי מוחלש, שיכול להיות משויך לאותו "ערבי" שמצא/נגב את הכובע מאופנועו של משיב 1. מכל מקום, משיב 1, מסר גרסה המספקת הסבר להימצאותו של ה-DNA על הכובע.
- הכובע נתפס 21 יום לאחר האירוע, הוא לא נמצא במקום שבו הושלך, הוא נעדר סממנים יחודיים על מנת שניתן יהיה לזהותו ולא ניתן לקשור אותו לזירה. לפיכך לא ניתן לקשור את משיב 1 לזירה באמצעות הכובע, וכך ביתר שאת בהיעדר טענה כי הוא זה שחבש אותו בעת האירוע.
10. משיב 1 מסר אליבי כבר בחקירתו הראשונה. הוא אישר שתבוצע חדירה לטלפון שלו וביקש לקיים עימות עם בוקל. לא בוצעו איכונים לטלפונים שלו.
11. משיב 2 הזמין כרטיסים עבורו ועבור משיב 1 בכיוון הלוך ושוב, ולא היתה להם כל כוונה להימלט. שלא כדרכם של נמלטים, המשיב יצא את הארץ בזהות אמיתית, תוך הצגת תעודות, ערך קניות בחנויות פטורות ממכס והפקידן למשמורת עד לשובו.

12. הראיות שב"כ המבקשת טוענת לקיומן, דורשות מבית המשפט לסטות מן הכלל ומהלכות בית משפט העליון, שלפיהן אין להידרש לשיקולי מהימנות ומשקל בשלב ההכרעה בשאלת הראיות לכאורה. זאת, לאור גרסתו המפורשת של בוקל בחקירותיו כי זהותם של תוקפיו אינה בידיעתו, וכן לאור אמרותיו, שנקלטו במסגרת החקירה הסמויה, כי התוקפים ביקשו למעשה לפגוע בגבי וכי מדובר בערבים. לטענת ב"כ המשיב, כל קביעה שאינה מסתמכת על אמרותיו המפורשות של בוקל, כאמור, טומנת בחובה למעשה, הכרעה בעניין מהימנותו של בוקל. שכן, על מנת לסטות מן האמור בחקירותיו, ידרש בית המשפט, תחילה, להידרש לממצאי מהימנות, ולקבוע כי בוקל לא אמר אמת בחקירתו. 13. הגם שבתיק מצויות ראיות ישירות, השוללות את מעורבותו של משיב 1, אף אם יקבע בית המשפט שקיימות ראיות נסיבתיות, אין הן מובילות למסקנה אפשרית אחת, הקושרת את משיב 1 לאירוע, והן אף עומדות בסתירה לראיות הישירות הקיימות. טענות משיב 2 בתמצית:
14. לבוקל "מפת סכסוכים" עניפה, היכולה להצביע בנקל על מספר רב של אנשים שביקשו לפגוע בו. היעד המקורי לפגיעה היה גבי, כפי שעולה מכלל הראיות. העובדה שמדובר בטעות בזיהוי שומטת את הקרקע מתחת לטענות המבקשת בדבר המניע והתכנון המוקדם.
15. הראיות שהוצגו הן ראיות נסיבתיות והמסקנה כי מדובר במשיבים אינה המסקנה היחידה המתבקשת, כלל ועיקר. האזנות הסתר לא הובילו למסקנה שהמשיבים ביצעו את המעשה, וההוכחה לכך היא שמעצם של המשיבים בוצע על סמך מידע מודיעיני ולא על סמך ראיות המצביעות עליהם כמבצעים. הדבר מלמד, אפוא, כי זהותם של המשיבים כחשודים לא נלמדה מהאזנות הסתר, ולא בכדי.
16. בוקל לא מוסר את זהות התוקף ואין, ולו עדות אחת מבין עשרות העדויות, היכולה לשמש כאמרת קורבן. זאת ביתר שאת, בעת שמדבריו של בוקל עולה כי התוקף היה ממוצא ערבי והוא אינו מכיר.
17. סתירת טענת התכנון המוקדם, ככזה שבוצע על ידי מי מהמשיבים: הרכב נגנב לפני רצח אבי מלול; קיים מחדל חקירתי של המשטרה בכך שמנעה את הפקת הראיות מן הרכב, כאשר מנעה את כיבויו ואף לא נטלה דגימות ולא בוצעה חקירת כיבוי אש; בניגוד לטענה העולה מכתב האישום, כי נערכה תצפית על ביתו של בוקל, אין עדות לתצלומים בטלפונים הניידים של המשיבים ואף התצפית לא נערכה מרכב הטויוטה; ייתכן כי התצפית נערכה על ביתו של גבי; המשיבים נטלו חלק באירוע חברתי בביתו של משיב 1, בעת ביצוע הצילומים.
18. יש לזכור כי על הקליע בשטח לא נמצאו טביעות אצבע, והאקדח לא נתפס.

19. אחיו של בוקל, אייל, ניזון משמועות ולא מפיו של בוקל בשייכו את הירי למשיבים. הוא אמנם נקב בשם של המשיבים, אולם דבר מעצם של המשיבים פורסם, וההאזנה לאייל התבצעה רק לאחר המעצר. גם עדותו של "רבינו" היא בבחינת עדות מפי השמועה.
20. דוריאן לא נכחה באירוע, כעולה מן הסרטון, ולא ניתן להסתמך על דבריה כעדות ראייה. בוקל ומשה אינם מדברים עליה כמי שנכחה באירוע. גם המאשימה הסכימה שדבריה כי ראתה את כל האירוע הם בגדר התרברבות, ואינם עולים בקנה אחד עם הראיות האחרות.
21. ראיית ה-DNA: הכובע לא נמצע במקום שבו מאיר פלאח, דודו של בוקל, מסר שהניחו. לראיה משקל נמוך ביותר בהיותה חפץ נייד, שנתפס אך בחלוף יותר מ-20 יום מהאירוע. יש קשיים רבים נוספים בקשר לראייה זו: לא יתכן כי שני המשיבים חבשו את הכובע יחדיו, אך נמצא עליו DNA של שניהם; הכובע נתפס על ידי המשטרה ולא על ידי מאיר, והיא הציגה אותו בפניו, מבלי לערוך מסדר זיהוי חפצים; כל המשפחה ידעה על קיומו של הכובע וקם חשש אמיתי לשיבוש; המשטרה לא בדקה כל כיוון חקירה אלטרנטיבי, דוגמת כזה היכול להוביל למסקנה כי מדובר בראיה ש"נשתלה" במכוון, על ידי גורם שרצה להפליל את שני המשיבים; "הילדים", משמע "שליחיו" של בוקל, ביקשו לראות את תצלומי האבטחה ישירות מבעליה של המצלמה, באופן היכול להצביע על נסיון להטות את חקירת המשטרה. משיב 2 לא סירב לבדיקות, לרבות בדיקות DNA. הוא מסר גרסה שלפיה עשה שימוש תדיר בכובעים ונהג לחלקם לאחר השימוש.
- ראיית DNA אינה יכולה להתגבר על האין הראייתי שבהיעדר הזיהוי (ב"כ משיב 2 הפנה לבש"פ 7997/02 מדינת ישראל נ' יעקב אמסלם [20.9.02], שם קבע בית המשפט העליון כי העובדה שעד ראייה זיהה אדם עם "קוקו" כמתנקש, בעוד שלנאשם שם לא היה "קוקו", היא בעלת משקל רב יותר מכך שנמצאה קסדה שנקשרה לאירוע הרצח ושעליה נמצא DNA, בין היתר של המשיב).
22. המשיבים לא ניסו לברוח מן הארץ. הם תכננו לחזור בערב ראש השנה. הטיסה לא הוזמנה מיד, התנהגותם בשדה התעופה הייתה שגרתית, למשפחתו של משיב 1 היה ידוע על הטיסה.
23. מחקרי התקשורת אינם מצביעים על קשר פלילי בין שני המשיבים. הם נהגו להימנע משיחות ביניהם בסוף השבוע וממילא, גם בסוף השבוע שקדם לאירוע הירי, שהתרחש ביום א'.
24. התיעוד הרפואי של משיב 2 מתיישב עם גרסתו והוא אף הסכים לנטילת כל אמצעי הזיהוי וממילא לבדיקת חיים.
25. הראיות הפורנזיות אינן קושרות את משיב 2 לאירוע ואין ממצא בזירה הקושר אותו.

26. אשר לתרגיל החקירה שבוצע בין משיב 2 לבין בוקל, ושעליו ביקשה ב"כ המבקשת לסמוך ידיה לשם הוכחת טענתה כי קיימת יריבות בין השניים: טוען ב"כ משיב 2 שלא מדובר בעימות, כי אם בהפגשה מכוונת, ולא עולה כי ניתן ללמוד מכך על יריבות בין השניים, שכן בין השניים לא נוצר כל קשר.
27. שתיקה בחקירה: המשיב לא באמת שתק בחקירה, אלא השיב לגבי ראיות שהוטחו בו וניאות לבצע כל בדיקה.
28. המבקשת מנסה להיתלות במשפטים תלושים ובקודים ספקולטיביים, ברמה קלושה, שאין להם ערך ראייתי. צורפה, כאמור, טבלה מפורטת.
29. ב"כ משיב 2, טען אף הוא, כטענת ב"כ משיב 1, כי בשלב זה של ההליך, אין להידרש לקביעות מהימנות ולקבוע כי בוקל לא אמר אמת בעת שטען שזהות התוקפים אינה ידועה לו וכי מדובר בתוקפים ערבים, שביקשו לפגוע בגבי. זאת, לצד כך יש להידרש לראיות הישירות בתיק, השוללות את מעורבותו של משיב 2, ולהעדיף על פני הראיות הנסיבתיות, שהן בבחינת ספקולציה קלושה שמתבססת על הראיות הקיימות. דיון והכרעה
30. הראיות בתיק זה הן ראיות נסיבתיות. המסגרת הנורמטיבית - ידועה:
"כידוע, גם במצב בו כל הראיות הן ראיות נסיבתיות, ייתכן ובית המשפט יורה על מעצרו של נאשם עד תום ההליכים כנגדו, וזאת אם מדובר בראיות עוצמתיות על פניהן, ששילובן יחד יוצר על פני הדברים מסכת ראייתית רצופה של עובדות שיכולות לבסס הרשעה. בהקשר לתרחישים החלופיים שמציע העורך, יש לבחון אם אלה מצביעים על חולשה כזו בראיות ששומטת את הקרקע תחת התרחיש המפליל, או שמא מדובר בהסבר חלופי הגיוני שעשוי להתקבל בסופו של ההליך הפלילי (ראו למשל: בש"פ 3484/14 מדינת ישראל נ' חיימוב, פסקאות 23-26 (22.5.2014); בש"פ 898/15 עזיז נ' מדינת ישראל, פסקה 34 (19.2.2015))."
(בש"פ 2898/15 ביטון נ' מדינת ישראל [21.5.15], פסקה 29, מפי כבוד השופטת ברק ארז).
עם זאת,
- "אין כל מניעה להרשיע נאשם על סמך ראיות נסיבתיות, אולם, מצב בו מסכת הראיות הנסיבתיות משאירה חורים עובדתיים משמעותיים, או כאשר המסקנה המפלילה אינה המסקנה ההגיונית היחידה שניתן להסיק ממכלול הראיות, הרי ש'הפסיפס הראייתי' אינו שלם ולכך השלכה גם בשלב המעצר עד תום ההליכים (ראו: בש"פ 5588/12 ניאמצ'יק נ' מדינת ישראל פס' 8 (24.9.2012); בש"פ 1273/14 דסוקי נ' מדינת ישראל [4.3.2014], פסקאות 25 - 26 וההפניות שם"

(בש"פ 6722/15 ניג'ם נ' מדינת ישראל [26.10.15] [עניין ניג'ם], פסקה 10, מפי כבוד השופט עמית).
נבחן את המצב הראייתי בענייננו.

31. אין חולק על אודות עצם התרחשותו של אירוע הירי, והמחלוקת נסובה סביב שאלת קיומה של תשתית ראייתית לכאורית לגבי זהותם של התוקפים. אין מחלוקת על כך שבוקל ראה את תוקפיו ואין מחלוקת על כך שטען בחקירתו שאינו יודע מי תקף אותו.

לפי התזה של המבקשת, בוקל ראה את תוקפיו וזיהה אותם. הוא מכיר את המשיבים וזיהה שהם אלה שתקפו אותו, אלא שהוא ממאן לשתף פעולה עם המשטרה, מטעמים שלו, ולכן התנהל כפי שהתנהל וטען בחקירותיו כי אינו יודע מי תקף אותו.

לפי התזה של המשיבים, בוקל ראה את תוקפיו, אך כפי שהוא עצמו העיד, הוא לא זיהה אותם, ומכיוון שהוא מכיר את המשיבים - ברור שלא הם שתקפו אותו, אחרת היה מזהה אותם. לטענת המשיבים, אותם תוקפים בלתי מזוהים התכוונו לתקוף את גבי פלאח וטעו בזיהוי. הטעות ארעה בשל העובדה שבוקל יצא מבית משפחת פלאח כשהוא רכוב על קטנוע שבו עשה גבי שימוש עובר לארוע, וכשקסדה המכסה את פניו - על ראשו. במהלך המאבק, משהוסרה הקסדה, התברר לתוקפים שאין מדובר בגבי, ולכן התוקף שנהג ברכב, שיצא מהרכב עם נשק שלוף, לא עשה שימוש בנשק.

32. אומר כבר עתה כי לטעמי, התזה של המבקשת היא זו שעולה בקנה אחד עם התנהלותו של בוקל, ואבהיר: בחקירותיו במשטרה נחקר בוקל באזהרה, כחשוד בנשיאת אמל"ח והחזקת אמל"ח. בחקירה הראשונה (ביום 30.8.15), שנערכה בעודו מאושפז בבית החולים, טען בוקל שהוא נתון להשפעת כדורים המרדימים אותו, ואינו יכול להחקר, ואף אינו זוכר בדיוק מה היה. לפיכך ביקש שהמשטרה תחזור כעבור יומיים. החקירה השנייה היתה כעבור למעלה מחודש, לאחר שבוקל כבר שוחרר מבית החולים. גם שם טען שאינו זוכר דבר, כי אינו מזהה עצמו בסרטון וכי אינו יודע מי תקף אותו. עוד טען שאינו מסוכסך עם איש וטען שאינו יודע מי נעצר בפרשה כחשוד בתקיפתו. ברור, גם נוכח האמור בהאזנות הסתר בקטעים שאין עליהם מחלוקת, שבוקל ידע היטב מי עצור בפרשה. ברור מהודעות מקורביו שקיים סכסוך בינו לבין אחרים וההכחשות הללו, בעניינים שאין עליהם מחלוקת, מלמדים על הלך הרוח של בוקל בכל הנוגע לאי שיתוף פעולה עם המשטרה ועל צמצום המידע שהוא מוסר. אם ניתן להבין את אי שיתוף הפעולה ונסיון ההרחקה לגבי כל מה שעשוי להפליל אותו במה שמיוחס לו כחשוד, הרי שניתן היה לצפות שבכל הקשור לחלקי הארוע שבהם היה קרבן, עמדתו תהיה שונה, ולא היא. יותר מכך - כאשר נאמר לו: "אתה יודע בדיוק מי ניסה לפגוע בך ויותר מזה אני אומר לך כי אתה מזהה את האנשים כי ראית אותם. מה תגובתך?", בוקל אינו מכחיש כי ראה את התוקפים, או כי זיהה אותם. הוא משיב: "אין תגובה". ברור, שתגובה כזו אינה עולה בקנה אחד עם התזה שלפיה לא זיהה את תוקפיו, והיו אלה אנשים עלומים מבחינתו.

החקירה השלישית נערכה ביום 11.10.15 ובה השיב לכל השאלות "אין לי מה להוסיף".

33. להתרשמות הברורה העולה מחקירותיו של בוקל יש להוסיף את התנהלותו מול מקורביו, התנהלות שתועדה בהאזנות הסתר. בוקל ידע, או לכל הפחות חשד, שהוא מוקלט. בהקלטה מיום 12.10.15, המתועדת בתמליל המתוקן 2 מאותו יום, בעמוד 22, שורות 7 - 8 (נומרטור 02:57:24.546) הוא נשאל על ידי אחד ממבקרי: "ברוך", בוקל: "כן נשמה" מבקר: "אתה חושב שהחדר הזה ... החדר מוקלט מצולם ומתועד?" ובוקל השיב "כן". לאור זאת יש להתייחס לכלל שיחותיו, שתועדו בבית החולים. האזנה להקלטות מלמדת שחלק מהדברים נאמרים בליחות. בוקל אמר למי ממבקרי, שלא זיהה את התוקפים: "לא מכיר, לא יודע, הורדתי לו את המסכה", והאחר: "ערבי בטוח", ועל כך בוקל השיב: "בטוח ערבי. מי יכול להיות" ובהמשך: "הוא אני לא יודע, יכול להיות שהמסכה, המסכה נפלה לו גם למטה הערבי הזה. נפלה לו בוודאות כאילו. הורדתי לו את המסכה, אתה מבין, הוא ברח" (תמליל מתוקן 1 מיום 17.9.15, בעמוד 50, שורות 21 - 27, דקה 10:55:06 ואילך). ואולם, אדם שבאמת לא זוכר מה קרה בארוע ואינו יודע מי תקף אותו, אינו מדבר בצורה חשאית, בצורה שנשמעת כמו נסיון להסתיר. גם אם יש מחלוקת לגבי הפרשנות של הקודים, וגם אם נטען ששמותיהם של המשיבים לא נשמעים בבירור, לא ניתן לחלוק על כך שבוקל זיהה את תוקפיו כאנשים שהוא מכיר.

הדבר עולה במפורש ממספר רב מאד של התייחסויות של בוקל עצמו לתוקפים. כך, למשל, בתמליל המתוקן 2 מיום 12.10.15, בעמוד 29, שורות 21 - 22 (נומרטור 04:37:34.829) הוא נשאל על ידי אחד ממבקרי: "אתה בחלום הכי שחור שלך האמנת שיש לו אומץ?" ובהמשך נאמר: "אני תמיד ידעתי שיש לו אומץ" (נומרטור 04:37:40.838). כך, למשל, בתמליל המתוקן 1 מיום 17.9.15, בעמוד 56, סיפר בוקל לבני שיחו על הארוע ואמר: "ידעתי שזה הם. לא חיכיתי, ידעתי..." (בדיסק 1, דקה 11:11:05). בהמשך אותו תמליל בוקל אמר למבקרי: "משכתי לו את ה... [מילה לא ברורה]. רוצה לדעת. אני חושב שהשארתי אותה שם. חושב שלקחו אותה השוטרים", ואז אמר מי מהמבקרים: "אז אם לקחו, יש די.אנ.איי", ובוקל: "אני כמעט בטוח. כי הורדתי. ברח" (דקה 11:15:21 ואילך). ומיד לאחר מכן, בוקל אומר למבקרי: "זה הילד שאני אמרתי מצווה שהוא שם. הוא רצה לבוא לפה אני העפתי אותו" (דקה 11:16:52). בהמשך אותו תמליל (עמוד 63, שורות 10 - 11, בדקה 11:52), לאחר ששוב סיפר על הארוע למי ממבקרי, נשאל בוקל: "זה לא גר ליד הבית של אמא שלך? נכון?" ובוקל השיב: "לא יודע. ליד הבית של אחותי". כזכור, רחל בן דוד, אחותו של בוקל, גרה בנווה איתמר בנתניה, וכך גם משיב 2. יצוין, כי הקטע לגבי האחות נשמע היטב בהקלטה, אך לא מופיע בתמליל.

מן הציטוטים האחרונים שהובאו לעיל עולה גם, שלא במקרה ראה בוקל את התוקפים. הוא היה נחוש לגלות מי הם, כבר בעיצומה של התקיפה, ולכן התאמץ להסיר את המסכה מעל פני התוקף. מכל אלה ברור באופן מוחלט שבוקל הכיר את תוקפיו.

34. נקודת המוצא היא, אפוא, שבוקל זיהה את תוקפיו ועל רקע זאת יש לבחון את כל היתר הראיות. כל שאמרתי עד כה מוביל גם למסקנה שאכן, בוקל וחבריו דיברו בקודים, במטרה להסוות מאזני המשטרה, שהאזינה - כפי שבוקל העריך - לשיחות, את המידע שלא רצה למסור.
35. קיים קושי ממשי בנושא האזנות הסתר והבנת הנאמר בהן, כמו גם בייחוס דברים שנאמרו לדובר מסויים. המשטרה הגישה מספר תיקונים ותיקונים חוזרים לתמלילים, דבר המלמד על אותו קושי. גם כיום קיימת מחלוקת בין הצדדים בשאלה מה נאמר בחלק מההקלטות, וכפי שעולה מחלק מהערוטי לאורך החלטה זו, אף אני, בהאזנה להקלטות, לא תמיד שמעתי את מה שכתוב בתמלילים, מבלי שאכריע, כמובן, בעניין זה, שכן ההכרעה שמורה למותב שידון בתיק העיקרי. יתר על כן: קיים קושי בזיהוי הדובר בחלק מהמקומות, וגם כאן - היו מקומות בתמליל שבהם אימרה מסויימת מופיעה כהמשך דבריו של אותו דובר, ואילו לי היה נדמה שאמר אותם דובר חדש (מבלי שאדע, כמובן, לזהות מי הדובר), או להיפך. קיצורו של דבר - הקושי האמור משליך, באופן מהותי, על היכולת להסתמך על תמלילי ההקלטות, וגם בהבנת האמור בהקלטות עצמן קיים קושי, דבר הפוגע בעוצמת הראיות לכאורה.
36. לעניין פרשנות הקודים, הראיות שבידי המבקשת מבססות, לשלב הזה, את התזה של המבקשת שלפיה ניתן ללמוד שבוקל מדבר על המשיבים, כעל מי שתקפו אותו. בעניין זה אני מפנה לפסקה 6.ג והאסמכתאות שם, ובפרט להודעתו של רבנו, לשיחה של אייל עם רבנו בהאזנת הסתר ולתמיכות החיצוניות שקיימות למכביר. עיינתי בבש"פ 8459/15 מדינת ישראל נ' פלוני [11.12.15], שאליו הפנה אותי ב"כ משיב 1. באותו מקרה שוחרר בתנאים מקלים למדי אדם שהואשם בנסיון סחר ועסקה אחרת בנשק, לאחר שבית המשפט קבע שקיימת חולשה מסויימת בראיות. זאת, מאחר שהראיה המרכזית, שהיתה שיחה בין סוחר נשק לנאשם שנעשתה בקודים, פוענחה בהתבסס על הודאתו של הנאשם במסגרת תרגיל חקירה. באותו מקרה, לאחר "הודעת הפיענוח", מסר הנאשם גרסאות נוספות, שבהן סתר את הודאתו ואת הפיענוח, ואף הכחיש כי הוא מוכר נשק בעצמו. לטעמי, אין דמיון בין אותו מקרה שלפנינו, שכן כאן אין חזרה מהפיענוח והוא, כשלעצמו, מגובה במארג ראיות נוסף, כמצויין לעיל.
37. לעניין טענת הטעות בזיהוי: ב"כ המשיבים תולים ייבם בכך שבוקל בעצמו אמר שרצו את גבי. יתכן שהיעד אכן היה גבי, ולא בוקל, אך בסופו של דבר, הטעות, אף אם הייתה, לא מנעה מהתוקפים לפגוע דווקא בבוקל. יש לזכור כי גבי פלח הוא חלק מ"חבורת בוקל", כעולה מנספח טו 1 ומדברי ברוך פלח, אביו של גבי, במזכר נספח טו 2, ועל כן יתכן שבמסגרת הסכסוך, התכוונו לפגוע בו. באחת השיחות אמר אחד ממבקרי של בוקל: "רצו את גבי, אתה נפלת להם כמו...". ובוקל השיב: "[מילה לא ברורה]... על הבוקר" (תמליל מתוקן 1 מיום 17.9.15, בעמוד 52, שורות 23 - 24, דקה 10:59:00 ואילך). ובהמשך היום, באזני אותו מבקר, בוקל אמר: "זה חלום רטוב שלו לתפוס אחד כמוני, אותי" והמבקר חוזר על הדברים: "הוא הלך לחפש אתונות ומצא מלוכה" (תמליל מתוקן 1 מיום 17.9.15, בעמוד 61, שורות 17 - 23, דקה 11:45:00 ואילך). מאחר שטענת הטעות בזיהוי נועדה לקעקע את התזה שלפיה המניע היה נקמה בבוקל וחבורתו, ומאחר שגם גבי פלח משתייך לאותה חבורה, טענת הטעות בזיהוי אינה מעלה ואינה מורידה.

38. ראיית ה-DNA: הראיה הפורנזית היחידה, שקושרת את המשיבים לזירה ולאירוע הירי, היא ראיית ה-DNA של שני המשיבים, שהופקה מן המסיכה שנתפסה במתחם מגוריו של מאיר, דודו של בוקל. בסרטון לא ניתן להבחין כי התוקף עוטה על פניו מסיכת סקי, הגם שלא מן הנמנע כי הדבר נובע מזוית הצילום והמרחק שממנו בוצע הצילום. נוסף על כך, פרק הזמן במהלך הקרב, שבו מיוחס לבוקל כי הסיר את המסיכה מפניו של התוקף, לא נקלט בעדשת המצלמה, וכפי שכבר צויין - חלק מהמאבק התנהל מחוץ לטווח הצילום של המצלמה. העובדה כי במהלך הקרב הוסרה מסיכה מפניו של אחד התוקפים נלמדת מדברים שנאמרו על ידי בוקל במהלך החקירה הסמויה, וכן מראיות נוספות. הסרטון כולל תיעוד של חפץ שחור המונח על הקרקע, שהופיע בצילום רק לאחר תום הקרב, מבלי שהיה שם קודם לכן. נוסף על כך, מאיר נצפה בסרטון, מרים ונושא עמו חפץ העשוי בד שחור. מאיר מסר בעדותו כי כובע הגרב השחור שנתפס במתחם מגוריו, הוא הכובע אותו אסף ביום האירועים מן הזירה. מהודעתו של מאיר עולה כי למשמע ההודעה כי ירו בבוקל, רץ לרחוב ומצא את הקטנוע, הקסדה, השלט של השער ואת כובע הגרב. הוא אסף את הכל וזרק את כובע הגרב במקום שבו נתפס בסופו של יום על ידי השוטרים.

אומר כבר עתה - לראיה זו משקל מועט, וזאת מכל אחד מהטעמים הבאים, ובוודאי שבשל הצטברותם:

א. המסיכה, נתפסה רק בחלוף 24 ימים, בביתו של מאיר, דודו של בוקל;

ב. המסיכה נמצאה בסמוך למקום בו השליכו מאיר, אולם לא באותו המקום בדיוק;

ג. מאיר העיד כי זיהה בוודאות שמדובר באותו כובע גרב, אולם לא יודע לתת בו סימנים או להבהיר על יסוד מה ברור לו כי מדובר באותו הכובע. העובדה כי מצא לנכון להשליך דווקא את כובע הגרב, מעוררת תמיהות;

ד. אין הסבר מדוע נמצא DNA של שני המשיבים, באזור הפה, בעת שהמשיבה לא מייחסת לשניהם כי עטו על עצמם את המסיכה ביום האירוע;

ה. על המסכה נמצא גם פרופיל של אדם שלישי, אם כי מדובר בפרופיל מוחלש;

ו. משקלה של ראיית DNA שנמצאת על חפץ נייד נמוך ממשקלה של ראייה זהה על חפץ נייח;

אם בכל זאת יש לתת משקלה לראיה, הרי שהדבר נובע מהטעמים הבאים:

א. הסברו של משיב 1, כי הם נוהגים לעשות שימוש תדיר בכובעים דוגמת אלה במהלך טיולי השטח הממונעים שבהם נוהגים ליטול חלק, ולהותירם בשטח - קלוש, וממילא אינו מסביר את המצאות הכובע במקום שבו נמצא;

ב. למשיב 2, אין אופנוע ואין רישיון נהיגה על אופנוע, עובדה השומטת את הקרקע מתחת לגרסת משיב 1 בחקירתו כי נתן את אופנועו למשיב 2 ונגנבו ממנו שני כובעי גרב;

ג. שני המשיבים מסרו בחקירתם כי ברשותם כובעי גרב רבים, אולם חיפוש בביתם לא תמך בטענה זו;

טענת ב"כ משיב 2 בדבר חשש לשיבוש ככל הנוגע לראיית ה-DNA מצד מקורביו של בוקל, במובן זה שיתכן וביקשו להפליל את המשיבים, אינה עולה בקנה אחד עם מאמציו של בוקל להסוות את זהות תוקפיו ולא למסרה למשטרה.

39. עניין הטויוטה שנגנבה זמן רב קודם לאָרוע, בצפון: עניין זה אינו מעלה ואינו מוריד, לטעמי, מבחינת קשירת המשיבים לאָרוע. אין בכך כדי לקשור את המשיבים, אך גם לא כדי לשלול את הקשר שלהם לאָרוע.
40. לעניין איכוני הטלפונים הניידים של המשיבים: הצדדים טענו בעניין זה, אלא שבשלב שלאחר שנשמעו כל הטיעונים התברר שנפלה שגגה מלפני המבקשת, שציינה שאין איכוני מאחר שהטלפונים לא היו בשימוש המשיבים ביום הארוע כלל. המבקשת הגישה הודעת הבהרה שלפיה התברר שכרטיס הסיים של משיב 1 שימש אותו בשני מכשירים שונים. באחד אכן לא נעשה שימוש ביום הארוע, אך באחר - כן, ובמכשיר התקבלו שתי הודעות, האחת ב-7:22 והשניה ב-11:17. כל צד הגיש התייחסות מאוחרת בעניין זה, אך מאחר שאיני מוצאת שהדבר מסייע לצד זה או אחר, ואינו מעלה ולא מוריד, נוכח העובדה שהארוע התרחש בשעה 9:50 ובשעה 10:16 כבר הוצתה הטויוטה, איני מוצאת להרחיב בעניין.
41. לכלל הראיות שהוזכרו עד כה מצטרף ניסיונה של רחל, אשת משיב 1, להרחיקו מן האירועים, בציירה תמונה של היעדר היכרות בינה לבין משיב 2. דבר זה אינו עולה בקנה אחד עם הימצאו של משיב 2 בביתם של רחל ומשיב 1 במהלך מפגש חברתי שנערך בביתם ערב לפני האָרוע. הוא אינו עולה בקנה אחד ועם התמיכה הכלכלית שהעניקה רחל לבת זוגו, סבטלנה (נספח יב 5). המסרים ששלחה רחל למשיב 1 לאחר חקירתה, שתוכנם כי צלחה את החקירה, מוסיפים אף הם למסכת הראיות, שהרי אם אין מה להסתיר, מה יש לצלוח?
42. הודעתה של סוכנת הנסיעות, טטיאנה (נספח יב 3) על אודות ההזמנה הדחופה שביצע משיב 2 ביום 2.9.15 עבורו ועבור משיב 1, של כרטיסי טיסה לבוקרשט, מוסיפה נדבך נוסף לראיות. זאת, אף שלקחתי בחשבון את טענות המשיבים כי התנהגותם, שכללה יציאה בזהות אמיתית ועריכת קניות ב"דיוטי פרי", שהושארו בארץ לאיסוף עם חזרתם, אינה מלמדת על כוונת בריחה. הרצון לצאת בדחיפות מהארץ שלושה ימים לאחר האָרוע מושא כתב האישום יש לו משקל מסויים במארג הכללי.
43. אשר לטענת המשיבים כי בחירה בין גרסאותיו של בוקל (בין אלה שבהן אמר שאינו יודע מי תקף אותו ולא זיהה את תוקפיו, בחקירה הגלויה ובחלק מהשיחות שהוקלטו בסתר, לבין אלה שבהן ציין מי תקף אותו, בחלק מהשיחות שהוקלטו בסתר) תחייב את בית המשפט להכריע בשאלות של מהימנות, דבר שאין בית המשפט עושה בדונו בקיומן של ראיות לכאורה, אינה מקובלת עלי.
- אכן, כידוע,

"המסגרת הנורמטיבית למעצרו של אדם עד לסיום ההליכים נגדו מנויה בסעיף 21 לחוק המעצרים, הקובע כי בית המשפט יאריך את מעצרו של אדם אם מצא, לאחר בחינת חומר הראיות, שקיימת תשתית ראייתית לכאורית להוכחת האשמה וכן עילת מעצר. במסגרת זאת, על בית המשפט לבחון אם יש בכוחו של חומר הראיות הגולמי המצוי בידי המאשימה כדי להצביע על סיכוי סביר להרשעה. בתוך כך, על בית המשפט לעמוד את הפוטנציאל הראייתי להרשעה העולה מחומר הראיות לכאורה, כאשר בשלב זה אין בית המשפט נדרש לבחון את משקלן של הראיות או מהימנות העדים. שאלות אלה יש להותיר להכרעת בית המשפט בהליך העיקרי [ראו למשל: בש"פ 8311/13 אברמוב נ' מדינת ישראל, פסקה 20 (19.12.2013); בש"פ 635/13 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (25.2.2013)"]
בש"פ 8276/15 שירן דהרי נ' מדינת ישראל [23.12.15], פסקה 14, מפי כבוד הש' דנציגר [ההדגשה הוספה - מ.ב.נ].

עם זאת, על בית המשפט להדרש לסתירות, כאשר מדובר בסתירות מהותיות וגלויות לעין, המצביעות מעצמן על כרסום ממשי בקיומן של ראיות לכאורה (בש"פ 8244/15 פלוני נ' מדינת ישראל [13.12.15], פסקה 7, תוך הפניה לבש"פ 2607/10 פיניאן נ' מדינת ישראל, פסקה 13 [18.4.10] ובש"פ 4449/15 מדינת ישראל נ' עואד, פסקה 25 [1.9.15]).

קיומן של גרסאות סותרות מפי בוקל, בעיקר בנקודה כה מהותית, מחליש את מארג הראיות, אך במקרה דנן נראה, כפי שציינתי לעיל, כי קל להבין את מקור הסתירות. בגרסאותיו הרשמיות, לאזני המשטרה, ביקש בוקל שלא לשתף פעולה. עם מקורביו הצליח, באופן חלקי ונוכח ידיעתו שקיימת האזנה לשיחותיו, להתמיד באי חשיפת זהות התוקפים. ואולם מעת לעת בחר להשתמש בקודים, שפוענחו כאמור לעיל, ומעת לעת - עלו בשיחות גם שמותיהם האמיתיים של המשיבים.

יש לזכור גם, כי חלק מהשיחות שמהן נלמדת זהות המשיבים, הן שיחות שבוקל אינו צד להן, ומקורביו היו פחות זהירים (למשל - אחיו אייל ורבנו). מובן, שהודעות החברים והמקורבים בכל הנוגע למה שבוקל אמר להם על אודות זהות התוקפים הן עדויות מפי השמועה ואינן קבילות להוכחת תוכן הדברים, אלא רק לעצם אמירתם. עם זאת, העובדה שבוקל אמר לאייל או לרבנו שהמשיבים הם התוקפים מחזקת, בשלב זה, את המסקנה שהוא ידע מי תוקפיו וכי תשובותיו במשטרה כי אינו זוכר מה אירע, וכי אינו מכיר את תוקפיו, לא היו אמת, אלא נבעו מחוסר רצון לשתף פעולה עם המשטרה.

44. את תשתית הראיות הקיימת מחזקת גם שתיקת המשיבים בחקירותיהם. הגם שאין בכוחה של שתיקת נאשם כדי ליצור את ה"יש" הראייתי, כלומר את גרעין הראיות לכאורה הנדרש, יש בכוחה לחזק את התשתית הראייתית הנסיבתית הקיימת (בש"פ 5902/15 אבו ג'אמע נ' מדינת ישראל [20.9.15], פסקה 37 ובש"פ 3562/15 בנמו נ' מדינת ישראל [3.6.15], פסקה 15).

45. הפועל היוצא מכל האמור הוא כי קיימת תשתית של ראיות לכאורה, שמצביעה על סיכוי סביר להרשעה בעבירות שמיוחסות למשיבים. עסקנו בעבירת הנסיון לרצח, אך דומה כי עבירות ההצתה והשמדת הראיה, שמיוחסות אף הן למשיבים בשל השמדת רכב הטויוטה סמוך לאחר נסיון הרצח, הן פועל יוצא של נסיון הרצח וקיימת תשתית ראייתית מספקת לכך, שמי שביצע את נסיון הרצח מתוך רכב הטויוטה, היה לכאורה מעורב גם בהצתת הרכב סמוך לאחר מכן, על מנת לטשטש את הראיות שיכלו להצביע על האשמים. עם זאת, קיימת חולשה במארג הראייתי, שהוא ממילא מארג נסיבתי, נוכח הקשיים שעליהם הצבעתי לעיל.

46. כידוע, כרסום בעוצמת הראיות לכאורה נגד נאשם מהווה שיקול לטובת שחרורו לחלופת מעצר (בש"פ 4036/15 ישראל נ' מדינת ישראל [22.6.15], פסקה 17), ולכן הוריתי על קבלת תסקיר בעניינם של המשיבים. עם זאת, חולשה במארג הראייתי אינה חזות הכל, ויש לבחון את המסוכנות הנשקפת מהמשיבים. על בית המשפט להתחשב ביחסי הכוחות במשולש שצלעותיו הם עוצמת עילת המעצר - עוצמת הראיות - טיבה של חלופת המעצר (עניין ניג'ם). עילות המעצר במקרה דנן הן בנות עוצמה גבוהה למדי. זאת, נוכח העבירות המיוחסות למשיבים, המקימות עילת מסוכנות סטוטורית, נוכח השימוש בנשק חם, נוכח התכנון המוקדם והחבירה בצוותא. הדברים נכונים ביתר שאת נוכח הראיות על קיומו של סכסוך פעיל בין המשיבים לחבורתו של בוקל. יש להוסיף לכך את מקום ביצוע נסיון החיסול, בלב העיר, לא רחוק מבית ספר. למשיבים עבר פלילי מכביד בעבירות אלימות, רכוש, איומים ועוד, ושניהם כבר נשאו במאסרים בפועל, דבר המוסיף למסוכנותם. לאלה יש להוסיף את נסיונם לצאת מהארץ סמוך לאחר הארוע, דבר המקים גם עילה של חשש מהמלטות. הצתת הרכב מקימה גם עילה של חשש משיבוש המשפט. 47. משכך, עלינו להמתין לקבל את תסקירי שירות המבחן, על מנת ללמוד על הצלע השלישית במשולש: טיבה של חלופת המעצר שתוצע.

לשם כך קבעתי דיון ליום 7.1.16, אך בשל אילוצים הקשורים ביומני, הדיון ידחה ליום העבודה הבא, שהוא ה-10.1.16, בשעה 15:00.

המשיבים יובאו לדיון באמצעות שב"ס.

ניתנה היום, ט"ז טבת תשע"ו, 28 דצמבר 2015, בנוכחות באי כח הצדדים.